

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ “ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ” ΚΡΙΣΕΩΣ

Ο μήνας Οκτώβριος είχε σημαίνουσες εξελίξεις για την χώρα μας, ιδίως στο πεδίο της οικονομίας, όπου σημαδεύτηκε από την συμφωνία για την νέα δανειακή σύμβαση για την Ελλάδα (εφαρμογή Μνημονίου 2), όπως και από τις παλλαϊκές αντιδράσεις ενάντια στους επισήμους εκπροσώπους της πολιτείας, που έδωσαν το παρόν στις παρελάσεις που έγιναν σε όλη την χώρα.

Η χώρα μας φαίνεται να στροβιλίζεται στην δίνη της οικονομικής κρίσεως που πλέον παρουσιάζεται ως το πιο σημαντικό πρόβλημα του ελληνικού λαού και όλα τα άλλα φαντάζουν πλέον δευτερεύοντα ως και ασήμαντα, με ελάχιστη προβολή από τα ΜΜΕ, ιδίως όσον αφορά τα θέματα της δραματικής αυξήσεως της εγκληματικότητας καθώς και της σταθερά ανοδικής πορείας ελεύσεως λαθρομεταστών στην πατρίδα μας, με τις όποιες συνέπειες επιφέρουν αυτά τα γεγονότα.

Σαφώς και η απότομη μείωση μισθών και επιδομάτων, η επιβολή επιπλέον φόρων καθώς και οι απολύσεις που λαμβάνουν χώρα στον ιδιωτικό και πλέον στον ευρύτερο δημόσιο τομέα (υπό την εύσχημη επωνομασία της «εφεδρείας») και το κλείσιμο αρκετών μη βιώσιμων επιχειρήσεων είναι υπαρκτό πρόβλημα για αρκετούς συνανθρώπους μας, οι οποίοι δυσκολεύονται να βγάλουν τα προς το ζην, για αυτούς και τις οικογένειες τους.

Μία στοιχειωδώς οξυδερκής ματιά θα παρατηρούσε ότι η πραγματική κρίση που περνά η ελληνική κοινωνία δεν είναι η περίφημη οικονομική κρίση των τελευταίων ετών, αλλά μία κρίση ηθικών αξιών, η οποία έχει πολύ βαθιές ρίζες, διαμορφώνουσα την νοοτροπία του ελληνικού λαού και της οποίας ήδη εκφάνσεις ενυπάρχουν από την ίδρυση του κουτσουρεμένου ελληνικού κράτους, μετά το πέρας της επαναστάσεως το 1831 και η οποία πλέον, συν τοις άλλοις, οδήγησε σε αυτήν την οικονομική κρίση.

Βεβαίως, ουδείς εστίαζε στα στίγματα που εμφανίζονταν εκ της ήδη υπάρχουσας φυλετικής φθίσεως και πολιτισμικής κρίσεως, παρά μόνον εστίαζε σε μία ψευδή, επίπλαστη αστική οικονομική ανάπτυξη, γεννήτορος ψευδαισθήσεων περί μίας Βαλκάνιας Ελβετίας.

Δοκοί στηρίζεως αυτού του σαθρού οικοδομήματος ήσαν το βόλεμα ενός αξιολήμαντου ποσοστού συμπολιτών μας σε θέσεις του δημοσίου τομέα με βάση κομματικά κριτήρια, η αναξιοκρατία, ο νεποτισμός, οι υπέρογκοι μισθοί άνευ αντιστοίχου παραγομένου έρ-

γου, τα ευμεγέθη επιδόματα ανυπάρχτων καθηκόντων και εν τέλει η συνεχής κατασπατάληση παχυλών επιδοτήσεων εκ της ευρωπαϊκής ενώσεως, τόσο από την πλευρά των πολιτικών δια την εξασφάλισιν ψήφων, όσο και από την πλευρά πολιτών διά την πλήρωσιν των ατομικών τους συμπερόντων και υλικών απολαύσεων.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα απετέλεσαν η καταστροφή του πρωτογενούς τομέα παραγωγής (επιδότηση για μη παραγωγή και ταυτόχρονη καταστροφή ήδη παραγομένων προϊόντων) καθώς και ολόκληρη η σύγχρονη νεοελληνική νοοτροπία περί εκμεταλλεύσεως του μεταναστευτικού εργατικού δυναμικού, της οποίας συνέπεια αποτελεί η σημερινή καταστροφική για το μέλλον του έθνους παντελής έλλειψη Ελλήνων εργατών, αγροτών, τεχνιτών κ.ο.κ.

Όμως, αυτά και πολλά άλλα δεν είναι χαρακτηριστικά μονάχα του (νεο)ελληνικού λαού. Είναι γνωρίσματα πανανθρώπινης φύσεως, τα οποία αναβλύζουν στην επιφάνεια ενός βίου, πλήρως προσδιορισμένα από τον μύθο του Ηρακλέους περί της επιλογής του δυσβάτου ανηφόρου της Αρετής και του ευκόλου δρόμου της Κακίας.

Πλιν όμως, ακόμα και με βάση τα σημερινά δεδομένα, ο δύσκολος δρόμος της Αρετής δεν είναι για τους αφελείς, όπως ενδεχομένως θα υιοθετούσε κανείς, βασιζόμενος στο περίφημο ρητό που ισχύει για τις κοινωνίες που δημιούργησε ο φιλελευθερισμός και βασίζεται στον «νόμο της ζούγκλας», δηλαδή το περίφημο «homo hominis lupus», διότι ως γνωστόν «Η Ρώμη δεν κτίστηκε σε μία ημέρα».

Το κυνήγι του ευκόλου πλουτισμού, είτε διαμέσου «νομίμων» (με βάση το σημερινό αστικό καθεστώς) είτε διαμέσου παρανόμων μέσων, μπορεί να οδηγήσει τελικά σε έναν πλουτισμό όντως (αν υποθέσουμε ότι αυτό θα έπρεπε να είναι η προτεραιότητα ενός ανθρώπου), αλλά ενέχει πολλές παγίδες, όπως την κατάρρευση βιαίως αυτού του σκουριασμένων θεμελίων οικοδομήματος και την επακόλουθη επώδυνη επάνοδο σε μία θλιβερή πραγματικότητα.

Αντιθέτως, μία υγιής οικονομική ανάπτυξη προϋποθέτει σταθερή και σταδιακή οικοδόμηση γερών βάσεων, ικανοποιητικής αντοχής στον χρόνο.

Στην περίπτωση της χώρας μας, οι συμπολίτες μας επέλεξαν συλλογικά στην πλειοψηφία τους τον εύκολο δρόμο της Κακίας, απορρίπτοντας τον δρόμο της Αρετής, όχι μόνο πνευματικά εν γένει, αλλά και εργασιακά (κάτι που φυσικά είναι απόρροια ενός εκφυλισμένου πνεύματος και σε καμία περίπτωση κάποια

ατυχής συγκυρία για τις πλείστες των περιπτώσεων), εξαιτίας της απληστίας τους.

Η μετάβαση από την βιοπάλη σε μία τεχνπέντως «δανεικής κλιδής διαβίωση», μέσω τεραστίων οικονομικών εισροών, δεν δύναται να πραγματοποιηθεί άνευ τεραστίων χασμάτων, τα οποία υπερκαλύφθηκαν με πολιτικές και ευρύτεως κοινωνικές φαρσοκωμωδίες, οδηγώντας σε μία επιτυχή καλλιέργεια νοοτροπίας εύκολου πλουτισμού από μία μεγάλη μερίδα συμπατριωτών μας.

Η υφή ενός φράγκικου κουστουμιού, σε συνδυασμό ακόμη και με το απαραίτητο συνοδευτικό άρωμα από τας Εσπερίας, δεν κατόρθωσε να υπερκαλύψει την, κατά τα άλλα αληθή, αγνή δυσσομία του αλωνιού.

Ομοίως ουδέποτε ο εκ γενετής αρωματισμένος δεν θα κατορθώσει να βιώσει το συναίσθημα ικανοποίησης των εκ του ιδρώτα του σπαρμένων βλαστών.

Όταν όμως στην ζωή διαπράττεται μία ύβρις, αναπόφευκτα αργά ή γρήγορα έρχεται η Νέμεσις. Αυτό ακριβώς γίνεται και στην σημερινή Ελλάδα τώρα!

Παρόλα ταύτα, οι συμπατριώτες μας επιμένουν να κοιτάζουν το δέντρο και όχι το δάσος. Εν προκειμένω, τα προβλήματα που ανακύπτουν από τα παρόντα οικονομικά δεδομένα και ίσως υποτυπώδης αμφισβήτηση για το προσώπιο του παρόντος πολιτικού συστήματος, ενώ κατ' ουσίαν η ρίζα της κρίσεως έγκειται στην παντελή έλλειψη ηθικών αξιών και της γενομένης απ' αυτή εθελουφλίας, για την πολιτική πραγματικότητα της χώρας μας και ολόκληρης της Γηραιάς Ηπείρου.

Ας δούμε σε αυτό το σημείο και τον πάντα διαχρονικό και επίκαιρο λόγο του μεγάλου Έλληνοσ πατριώτου, του

Ίωνος Δραγούμη :

«Οι Έλληνες του κράτους παραστράτισαν και κατάντησαν Ελλαδικοί – αλλοιώτικο είδος ζώο. Να μην ακούσουν για τους εξωμερίτες που τους ταράζουν τα πιάνια. Οι άνθρωποι με τα φεσάκια είναι άξιοι μόνο για ανάλατες ατιτικές ειρωνειές . Έχουν πολύ πνεύμα οι Ελλαδικοί , προ πάντων οι Αθηναίοι και οι Μωραΐτες ! Την ψυχία τους, την ζωούλα τους να κοιτάζουν, αυτό τους νοιάζει μονάχα , και να μη δουν παρά πέρα.

Η Ανατολή δεν υπάρχει για αυτούς, ούτε και η Δύση. Η Δύση είναι το Παρίσι, καθώς φαίνεται, γιατί ακούς έξαφνα και σου λεν μερικοί : «Όποιος δεν είδε το Παρίσι δεν είναι άνθρωπος». Μα και

αυτό λίγο τους σκοτίζει. Όπως και να 'ναι κουτσά στραβά ζουν και πορεύονται.

Όσοι δεν βρουν δημόσια θέση ή υπαλληλία σε τράπεζα ή σε εφημερίδα, εργασία πρόχειρη, όσοι δεν ευχαριστιούνται με τη δύσκολη καθημερινή δουλειά, φεύγουν στην Αμερική, όπου τρέχει το χρυσάφι στους δρόμους!

Η τυχερή εργασία και το εύκολο κέρδος στην Αμερική βρίσκονται , γιατί οι Έλληνες δεν πρέπει να κοπιάζουν και πάρα πολύ : είναι πολύτιμα όντα.

Πέρα από το άμεσο ατομικό συμφέρο αρχίζει η τέλεια και βαθύτατη αδιαφορία και το λογοκοπάνισμα για την επιφάνεια κάθε πράγματος. Ενθουσιασμός μόνο για το συμφέρο τους συναρπάζει. Τα άλλα είναι λόγια, μαζί και τα εθνικά ιδανικά και άλλα τέτοια κουραφέξαλα. Όποιος τύχει και δεν ακολουθεί το κοπάδι είναι τρελός. Βέβαια όποιος έχει κερδίσει κάμποσα χρήματα μονομιάς δίνει και κάτι στο στόλο ή στα νοσοκομεία για να ακούγεται το όνομα του. Το εύκολο κέρδος αγοράζει την εύκολη δόξα. Μόνο κόπος να μη γίνεται».

Από το «ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ» Σ.13-14

Διαδρομές στην Αθήνα της παρακμής

Συνέχεια από το προηγούμενο

Ενα κομμάτι ουρανού. Αυτό αναζητώ περπατώντας σε μία από τις εκατομμύρια αστικές χαράδρες των Αθηνών. Δεν είναι μονάχα δύσκολο να διακρίνω άστρα ή γαλάζιο ανάμεσα στα πολυώροφα τσιμεντένια κελιά, μα και η ίδια η ανύψωση του βλέμματός μου πραγματοποιείται κατόπιν αυθυπερβάσεως. Η ατέρμονη παλινδρομική κίνηση των κυλίνδρων χιλιάδων οχημάτων, η τριβή μεταξύ ελαστικού και ασφάλτου, οι χορωδίες εξα-

τίσεων και κορνών συνθέτουν έναν ηχητικό εφιάλη ο οποίος σε συνδυασμό με το απέραντο γκρίζο, το νυχτερινό πορτοκαλί και την ανυπολόγιστη ρύπανση της πόλεως δημιουργούν έναν βαρύτατο ψυχοσωματικό ζυγό. Κάθε φορά που το διάβα μου με φέρνει στην Αθήνα, πιστεύω πως αν δεν εισέλθω και εγώ στον ρυθμό που της επέβαλλαν οι αστοί βιαστές της, θα αρχίζω να πνίγομαι από την ασφυξία της Νεμέσεως. Αν για μερικές στιγμές σταθώ σε οποιοδήποτε δρόμο της και αφήσω ελεύθε-

ρες τις αισθήσεις μου, τότε μονάχα όνειδος για την Ελλάδα που θα αφήσω στην επόμενη γενιά μου μπορώ να νιώσω. Για ποια αξιοπρέπεια ομιλούμε σε έναν τόπο όπου εμπορευόμαστε και παζαρεύουμε την πολιτιστική κληρονομιά μας με γνώμονα το μέγιστο κέρδος; Όπου στολίζουμε με κάγκελα, συναγερμούς και πόρτες ασφαλείας το αστικό κελί μας; Όπου ένα έθνος πολυμήχανων και ηρώων μετατράπηκε σε ένα φυγόκεντρο εκ των εθνικών στόχων εγωιστικό πληθυσμιακό σύνολο; Όπου αγωνιούμε από φόβο να απομακρυνθούμε από την γειτονιά που μεγαλώσαμε, την γειτονιά που παραδώσαμε αμαχητί...

Περπατώ στο Θησείο και παρατηρώ τα ακροκέραμα και τις μαιανδρικές ακολουθίες, οι οποίες αντικαταστάθηκαν από σύγχρονους τετράγωνους όγκους. Το κάλλος υπερκεράσθηκε χάριν της συμπίεσης περισσοτέρων μαζών εντός τετραγωνικών μέτρων. Φωτισμένη ψηλά, η Ακρόπολη, σαν αιώνιος κριτής μας. Χιλιοβομβαρδισμένη και λεπλατημένη στέκει ακόμη ομορφότερη, λαμπρότερη και μεγαλοπρεπέστερη από κάθε «σύγχρονο» οικοδόμημα. Από χαλάσματα και νεκρούς αγωνιά να αντλήσει «περηφάνια» ο νεοέλληνας. Μα όσα αγάλματα και αν στήσει, όσο επικερδέστερα και αν κοστολογήσει τους τουριστικούς του χώρους, όσο λεπτομερέστερα και αν μελετήσει την ιστορία του, δεν θα μπορέσει ποτέ να βρει την δύναμη να ορθώνει το ανάστημά του στον Ήλιο ή να αντικρίξει τον ουράνιο θόλο της Ελευθερίας. Γιατί στην πόλη αυτή, στις γειτονιές αυτές, σε ολόκληρο το μικρόκοσμό του, το μόνο οπλισμένο που διαθέτει, είναι το σκυρόδεμα που εντός του κλείνεται. Η θέλησή του για κάλλος, αρμονία, ζωτική ενέργεια, δύναμη, σύνθεση και δημιουργία προϋποθέτει μια Μεγάλη Ελλάδα, της οποίας το μέγεθος δεν οριοθετείται από συρματοπλέγματα, αλλά μετράται από τους Μεγάλους Άνδρες που διαθέτει. Δυστυχώς, σε αυτούς τους δρόμους που περπατώ, δεν διακρίνω μήτε Έλληνες, μήτε Άνδρες! Μήτε ακόμη Γυναίκες! Κατακλύζονται μονάχα από ορδές συμφεροντολόγων, που επιζητούν την ατομική τους ευχαρίστηση.

Στο βωμό της αυτοϊκανοποίησής τους δύνανται να ξεπουλήσουν κάθε «γραφικό» βαρίδιο του παρελθόντος. Κάθε ηθικό κόστος φαντάζει ασήμαντο μπροστά στα απαραίτητα οικονομικά μεγέθη ικανοποίησης των επιθυμιών τους. Τί άλλο μπορεί να αναμένει κανείς λοιπόν σε αυτή την μητρόπολη πέραν της επικρατήσεως των ισχυρών. Διότι, η σοβιετική αισθητική, οι αφρικανικές συμμορίες, τα εμπορικά καταστήματα μεταναστών, οι ισλαμικές κοινότητες και πληθώρα άλλων αναλόγων πόλων ή χαρακτηριστικών εντός της πόλης αποτελούν πλέον μία ανίκητη δύναμη. Η δημοκρατία, η θρησκευτική σύγχυση καθώς και η αλληλεγγύη των αλλοτρίων πληθυσμιακών στοιχείων (ενισχυόμενη από τις ευκαιρίες που τους δίνονται από τους συνειδητά ανθέλληνες) έχουν οδηγήσει τον Νεοέλληνα στην θηλυπρέπεια και την μειοδοσία, ενθρονίζοντας ταυτοχρόνως τα πλέον καταστροφικά για τον Ελληνικό Πολιτισμό πολιτιστικά και πολιτικά ρεύματα.

Εν κατακλείδι, κάθε φορά που διαβαίνω τους δρόμους της Αθήνας, δεν έρχομαι αντιμέτωπος με την παρακμή μίας πόλεως, έρχομαι αντιμέτωπος με την παρακμή των Ελλήνων, των οποίων απεικόνιση είναι η πόλη τους. Τα κτήρια, η ρυμοτομία, οι δρόμοι δεν έχουν τίποτα να μας υποδείξουν, πέραν του ότι αποτελούν εκφάνσεις του ψυχισμού του λαού που τα έχτισε και τα χρησιμοποιεί. Ενός λαού που δανείζεται εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ για 200 τετραγωνικά μέτρα, μα δεν χύνει στάλα αίματος για την γειτονιά του, την περιοχή του, την πόλη του, την πατρίδα του. Μόνη μου παρηγοριά σε κάθε διάβα μου η Αντίστασή μας. Τουλάχιστον εμείς οψόμεθα συνοδοιπόρους «οπλισμένους», εγερμένους από την αστική λήθη, για να διαβούμε μακράν από τις χαράδρες αυτές του άστεως, όπου το μαύρο του κόσμου αυτού θα φέρει το πορφυρό της θυσίας και εκείνο το λευκό της λυτρώσεως, για να ζήσουμε με μιας ανάμεσα στα χίλια λάβαρα, που θα υψώσουν οι επόμενοι στα ερείπια των δρόμων αυτών...

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ

Η εποχή μας, πλέον, δείχνει καθαρά πως θ' αποτελέσει μια από τις κρίσιμότερες φάσεις του ανθρώπινου πολιτισμού, όπου η ίδια η σκέψη των ανθρώπων τείνει να στραφεί προς την ψευδότητα και την διαστροφή, προς μια υπάνθρωπη μετάλλαξη, ούτως ειπείν. Δύο θεμελιώδεις παράγοντες βρίσκονται στην βάση αυτής της μεταλλάξεως.

Ο πρώτος αφορά στην παραφθορά και διαστροφή των θρησκευτικών, πολιτικών και κοινωνικών εννοιών και αντιλήψεων, οι οποίες και αποτελούν, τις βασικές πηγές του ανθρώπινου πολιτισμού.

Ο δεύτερος παράγων αφορά στην δημιουργία εντελώς

νέων, τεχνητών συνθηκών υπάρξεως και σκέψεως πια, οι οποίες έχουν γεννηθεί μέσα από τις σύγχρονες, μοντέρνες, «προοδευτικές» καθώς αποκαλούνται αντιλήψεις- αντιλήψεις μάλιστα τις οποίες σπεύδει προθύμως να επιβεβαιώνει συνεχώς η κήβδιλη, δέσμια του πολιτικού κατεστημένου, σύγχρονη ρηχή και αφιλοσόφητη επιστήμη.

Έχοντας λοιπόν τελικώς, διαχρονικά, κάποιος κατορθώσει να απαξιώσουν στις συνειδήσεις των ανθρώπων τις αυθεντικές εκείνες αρχικές έννοιες και συμβολισμούς, όπως της ιερότητας, της πολιτικής δράσεως και του πολιτειακού γίνεσθαι, εν όσω παράλληλα εμποτίζουν τις, κενές πλέον από αρχετυπικά πρότυπα, συνειδήσεις με το

δηλητήριο νέων ευτελών τους υποκαταστάτων-παραποιήσεων, διαμορφώνουν το μοντέρνο είδος αναξίου διπόδου, χειραγωγώντας τις μάζες των αφύχων αυτών διπόδων βαυκαλιστικά κι αυτοθωπευτικά προς ένα απολυτοποιημένο κι εξιδανικευμένο Χάος ενός αδιεξόδου τεχνητού ψευτοπολιτισμού, που πράγματι συνιστά το έσχατο σκαλί κι απόρριμμα της υπανθρώπινης καταράκδας.

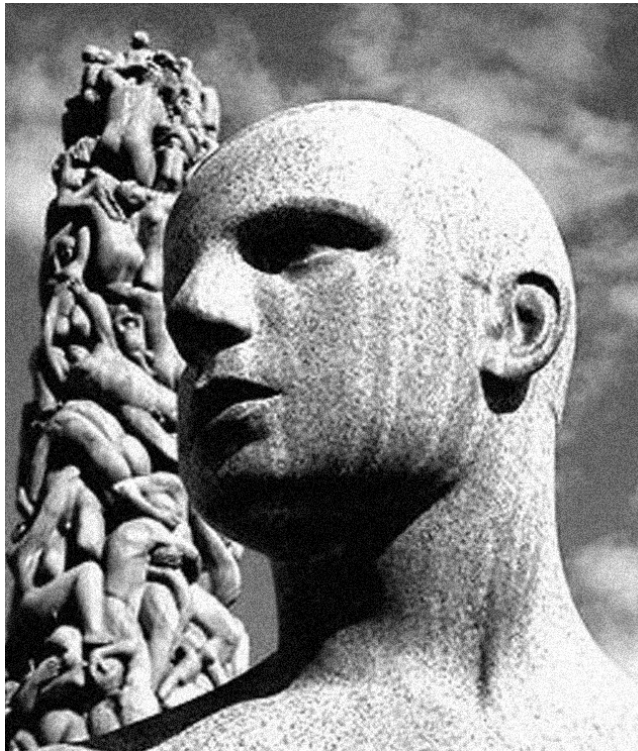
Και ενώ, αρχικώς, οι δήθεν αυτοί αόρατοι από τις μάζες εξουσιαστές διεκήρυξαν πριν από εβδομήντα έτη, πως η δημοκρατία είναι το μοναδικό όπ(λ)(ι)ο αυτοδιαθέσεως και «ελευθερίας» των λαών, και πως μόνον μέσω αυτής θα μπορέσει η ανθρω-

πότης να προοδεύσει, οι ίδιοι την διακήρυξη αυτήν αποδεχθέντες λαοί, στερημένοι από την στοιχειώδη ικανότητα αποτιμήσεως των αναποδράστων της συνεπειών επί του μέλλοντός τους, έβαλαν ουσιαστικά την υπογραφή τους σε μια ανεπίστρεπτη γι' αυτούς φθίνουσα πορεία προς το χάος.

Το πιο αξιοσημείωτο βεβαίως είναι, ότι όχι μόνον οι λαοί έγιναν αποδέκτες αυτής της διακηρύξεως, μεταλλάσσοντας εαυτούς σε άψυχες μάζες, και ζώντας πλέον σύμφωνα με τις βουλές των αφανών χειραγωγών- εξουσιαστών τους, αλλά ζητούν πλέον και τον ακόμη ταχύτερο αφανισμό τους, διεκδικώντας - τι άλλο; Περισσότερη δημοκρατία! Είναι καταπληκτικό το πώς οι μάζες έχουν πεισθεί, ότι αυτό που βιώνουν καθημερινά είναι ο ιδανικός κόσμος.

Διότι εκφεύγει εντελώς της αντιληπτικής ικανότητας του εγκλωβισμένου και επί προδιαγεγραμμένων τροχιών δουλικώς, τετριμμένως και ακινδύνως για τους Πάπες του Αλάθητου Συστήματος ανατρέχοντος νου του ιδιοτελούς, ρηχού και αυτο-εικονιστικού δημοκρατικού ανθρωπάκου η σύλληψη της Ελευθερίας ως Αυτο-πραγματώσεως, ήτοι πραγματώσεως ενός Εαυτού που απείρως υπερβαίνει την ομφαλοσκοπική του ιδιοτέλεια και το μικρό του κι ασήμαντο, ρυπαρό και τηλεκατευθυνόμενο, ανεπίγνωστο κάθε ουσίας και κάθε αιωνιότητος «εγώ»· Εαυτού σε ανάρια επάνω αρίστων προμάχων στηριγμένου, καθωρισμένου υπό συγκεκριμένου Είδους και Ιδέας, εις το οποίον και μόνον προσιδιάζει Πεπρωμένον και Αποστολή ως ανώτερον νόημα· Ελευθερίας αληθούς αυτο-γνώσεως και αυτοπραγματώσεως κατά το Πινδάρειον πρόταγμα του Ιερού μας Συνδέσμου ΑΡΜΑ: «ΓΕΝΟΙΟ ΟΙΟΣ ΕΣΣΙ ΜΑΘΩΝ!»

Η σύγχρονη, λοιπόν, εποχή έχει ως κύριο χαρακτηριστικό της, απεναντίας, αυτήν την αναρχία της εγκλωβισμέ-

νης στα δεδομένα πλαίσια κατωτερότητας, που βιώνουμε γύρω μας καθημερινά. Το τι τελικώς θα προκύψει μέσα από αυτήν την χασοπή, έχει πλέον αρχίσει να γίνεται ορατό, διότι πάνω σε τεχνητές ιδέες που περιφρόνησαν την οργανική πραγματικότητα δεν μπορεί - σαν και ούτε πρόκειται ποτέ να θεμελιωθούν κοινωνίες πολυφυλετικές παρά μόνον ως η σπορά του Χάους σ' όλα τα επίπεδα. Το τέλος τους θα έρθει μέσα από την αυτοδιάλυσή τους, όσο επώδυνο κι αν είναι αυτό.

Συνοπτικά φαίνεται πως τρία είναι τα κύρια στοιχεία, τα οποία ρυθμί-

ζουν τον κύκλο ζωής των μαζών: α) οι εγγενείς, μεταλλασμένες η μη, τάσεις των ατόμων του Κόσμου, ως μικρο-κόσμων αρχετυπικώς εννοημένων, που δεν βρίσκουν τελικώς την αυθεντική τους οργανική, Κοινωνική έκφραση, β) οι σπασμωδικές ανεργασίες «ΑΝΤΙ»δράσεις δίχως κανένα απολύτως νόημα και γ) το αποτέλεσμα όλων αυτών που δεν είναι ιστορικώς ποτέ κανένα άλλο, παρά η συνθλιβή και η πλήρης και ολική υποταγή τους.

Η ανθρωπότης διανύει ήδη, λοιπόν, την εποχή των μαζών - και, όπως φαίνεται, βρίσκεται μεταξύ του τέλους της δευτέρας και αρχής της τρίτης φάσεως.

Στον αντίποδα όμως όλων αυτών, φαίνεται επίσης πως οι ιδέες του παρελθόντος, οι παραδοσιακές εκείνες ιδέες, αν και κλονισμένες, έχουν όμως αρχίσει να αποκτούν μια νέα δυναμική, αναζωπυρούμενες εις ενεργόν υποσταση ξανά από ανθρώπους που ριζικώς διαφέρουν από την μάζα, εκείνους που δεν φοβούνται να σκέφτονται, να αισθάνονται, να ομιλούν και να πράττουν ενάντια στο ρεύμα, αντίρροπα στην καταρροή της μάζας.

Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι άλλοι από τους αρίστους εκείνους πρωτοπόρους, τους οποίους ο σοφός Νίτσε κάποτε απεκάλεσε «μεγάλους Ανθρώπους»:

"Kein Pfad mehr! Abgrund rings und Totenstille!" So wolltest du's! Vom Pfade wich dein Wille! Nun, Wanderer, gilt's! Nun blicke kalt und klar! Verloren bist du, glaubst du - an Gefahr

Τέρμα πιά κάθε μονοπάτι! Άβυσσου χάσμα ολόγυρα-σιγή θανάτου!

Τό πού ή βουλή σου όρέγονταν - από ανάρια δρόμων να ξεφύγεις - όρειβάτη τώρα, έδω - νά! Ψυχρή και διάφανη νάν' ή ματιά σου, σάν χάνεσαι, θαρρείς, άπ' τά ψηλά - στ' άβυσσαλέα χάσματα τής Δίνης.